

De vorbă cu moartea,

Marin Dorel

Era într-o noapte înstelată,
Stăteam pe-o bancă în cimitir.
O doamnă, în negru îmbracată,
Mă întreabă de ce oare eu mă mir.

Mă uit la ea , o studiez si o privesc,
Ca dintr-un vis, odată mă trezesc.
Și nu-i răspund,dar mă gândesc,
De ce, eu oare trebuie să-i vorbesc?

Și grabnic, gândul meu î-mi zboară,
La moartea ce mă caută iară.
Și-mi zic în gând, cu vocea tremurată,
O! cât de frumoasă ești tu doamnă imbracată.

Se uită lung la mine ,acum si tace,
De parcă ar vrea, în grabă să mă înhațe.
Cu mână întinsă, spre mine tremurând,
M-ar vrea acolo, lângă ea în mormânt.

O! moarte cât de neagră și urată ești,
De ce la tine atât, de tânăr mă dorești?
Te rog fă-ți milă si mă lasă să trăiesc,
Și vin-o să mă iei, atunci când eu îmbătrânesc.

La tine în fiecare zi tu iei,
Bărbați,bătrâni,copii și chiar femei.
Dar de odată zorii zilei se ivesc ,
Din visul negru și urât eu mă trezesc.